

JAROSLAV SPURNÝ

Internetem devadesátek byla hospoda

Když přišel po revoluci první estébák s informacemi do redakce Informačního servisu, nebyl zrovna nikdo jiný volný. Vyslechl ho tedy Jaroslav Spurný a sepsal text, který předurčil jeho kariéru. Od té chvíle dostal v redakci na starost všechna témata, která se týkala bezpečnosti země a jejích občanů. Příhoda vystihuje velký paradox jeho novinářské kariéry. Před rokem 1989 byl disidentem a výraznou postavou českého samizdatu. Po revoluci pak zakladatelem české investigativní novinářiny. Ve své práci se dlouhodobě věnuje spravedlnosti, bezpečnosti a obraně země; pátrá po chybách systému a zneužívání moci, zejména po korupci, finančních machinacích a podvodech.

Autoři: Tereza Řezníčková, Luboš Rosí

Kdy jste si poprvé řekl: „Jsem novinář“?

Myslím, že to bylo někdy v únoru 1990. Je pravda, že v osmdesátých letech, kdy jsem spolupracoval na samizdatu, jsem možná toužil být novinářem. Ale toužit být novinářem v osmdesátých letech bylo samozřejmě celkem nesmyslné. Člověk mohl být jenom samizdatovým novinářem a to byla amatérská, byť záslužná práce. Hodně dobrodružná, místy nebezpečná. Mohlo vás to dostat do vězení. Takže představa, že bych se stal novinářem, a že by mě dokonce tahle práce užívala, byla absolutně nereálná.

Pak přišel rok 1989 a vzniklo Nezávislé tiskové středisko. Začali jsme uvažovat o založení nezávislého periodika, které ještě ani nemělo název. Nevěděli jsme, jestli to bude deník nebo týdeník. Byl to ale okamžik, kdy jsem si uvědomil, že bych v něm chtěl být, že bych chtěl psát a že být novinářem je naprosto skvělá záležitost.

Tehdy jsem si přečetl jednu poznámku – tuším, že autorem byl americký spisovatel Norman Mailer. Koncem osmdesátých let napsal, že současné spisovatelství směřuje k dobré novinářině. Že dobří spisovatelé budou muset vycházet zásadně z faktů, budou je muset umět dobře popisovat a že on touží být dobrým novinářem. Tohle se mi v hlavě spojilo, když jsme připravovali podobu budoucího *Respektu*. V ten okamžik jsem si říkal: „Hm, jsem novinář!“